

SVET(L)I USKRS

Ponovo je tu – vreme razbijenih jaja!

Ali ima li to uopšte još ikakve veze sa onim šta ono simbolizuje – Novi Život?

Iz jednog tvrdo kuvanog jajeta sasvim sigurno se više neće izleći pile, još manje iz jednog umetnički obojenog. Nijedno pile sa makar malo smisla za estetiku ne bi se usudilo da probije tako lepu, umetnički obojenu ljusku.

Naša deca se ne raduju kada razbiju ljusku jajeta nekome drugom, već kada im se razbije ljuska njihovog sopstvenog jajeta: „Ura, pobedio/pobedila sam!“

Tako duboki uvid, kako to samo deca umeju! Jer, potrebno je zaista puno hrabrosti – dozvoliti da se ta ljuska sopstvenog malog sveta razbije i tako napravi prostor za nešto NOVO, ŠIROKO.

Možda sam ja tu nešto i pogrešno shvatio, može biti, ali nekako mi se čini da su ovakva razmišljanja, koja želim da podelim sa Vama, došla u pravom trenutku i u pravo vreme upravo sada oko Uskrsa, Vaskrsa ili na engleskom Easter, nemačkom Ostern od Ostarun ili Ukša ili Ostara, Aurora, Afrodita, Eros, Usha, Mokoš,, Rujna Zora, za praznik i svetkovinu u čast Novom, NOVOM ŽIVOTU, LJUBAVI.....

Drevne kulture su znale. Posle prvog punog meseca nakon prolećne ravnodnevnice zima je odzimala svoje i u neprekidnom cikličnom ritmu umiranja i rađanja ponovo se otvaraju vrata za novi život. Prva nedelja posle prolećnog punog meseca se pretvarala u dan Velikog Praznika, kada je slavljen Novi početak raznim ritualima u čast plodnosti, ljubavi, životu... s puno zahvalnosti i poštovanja. Do danas su očuvani i ti iskonski simboli plodnosti: jaje, zec itd. U noći velikog slavlja su tek stasali mladići i devojke smeli imati svoj prvi seksualni odnos. Odabrani mladi par je imao posebnu čast da tu prvu noć ritualno provede u hramu Boginje plodnosti na postelji ukrašenoj milionima latica prolećnog cveća. Deca začeta u toj noći posebno su pažena ne samo od strane svojih mladih roditelja, već od svih u zadruzi, i već od trenutka seksualnog sazrevanja pripremana za ritualnu „prvu noć.“

Nije nimalo začuđujuće, što su kasnije i Hrišćani za svoj najveći praznik izabrali ovaj energetski snažan i čaroban dan, koji je za razliku od većine drugih praznika ostao ne fiksiran za određeni datum, već se svake godine pomera, shodno mesečevom ritmu, uvek u nedelju, danu posvećenom Bogu Sunca i Svetlosti. Doduše on je dobio nove sadržaje, ali simboli su ostali isti, simboli plodnosti i života.

Istovremeno i simboli pomirenja i integracije dvaju sistema vrednosti – tame – jina – meseca – majke, tj. matrijarhata na jednoj i svetlosti- janga – sunca – oca, tj. patrijarhata na drugoj, koji već vekovima strpljivo čekaju da sazri trenutak kada ćemo spoznati suštinu metamorforične poruke koju nose.

U vremenu kada se ponovo tako jako oseća miris baruta i uništenja, oseća teskoba i uskogrudost koja se unutar sebe raspada i puca, ne preostaje nam ništa drugo, nego da ljubav koja boravi u svima nama hranimo i pustimo da se razvija i tako prevazilazeći okvire svoje sopstvene lične i grupne ograničenosti probijemo tu ljušturu zamišljene navodne sigurnosti i dozvolimo da to NOVO i ŠIROKO klija i raste, u ljubavi i nadi potpuno otvoreni za sledeći korak ka novom, nepoznatom.

Vlado Ilić